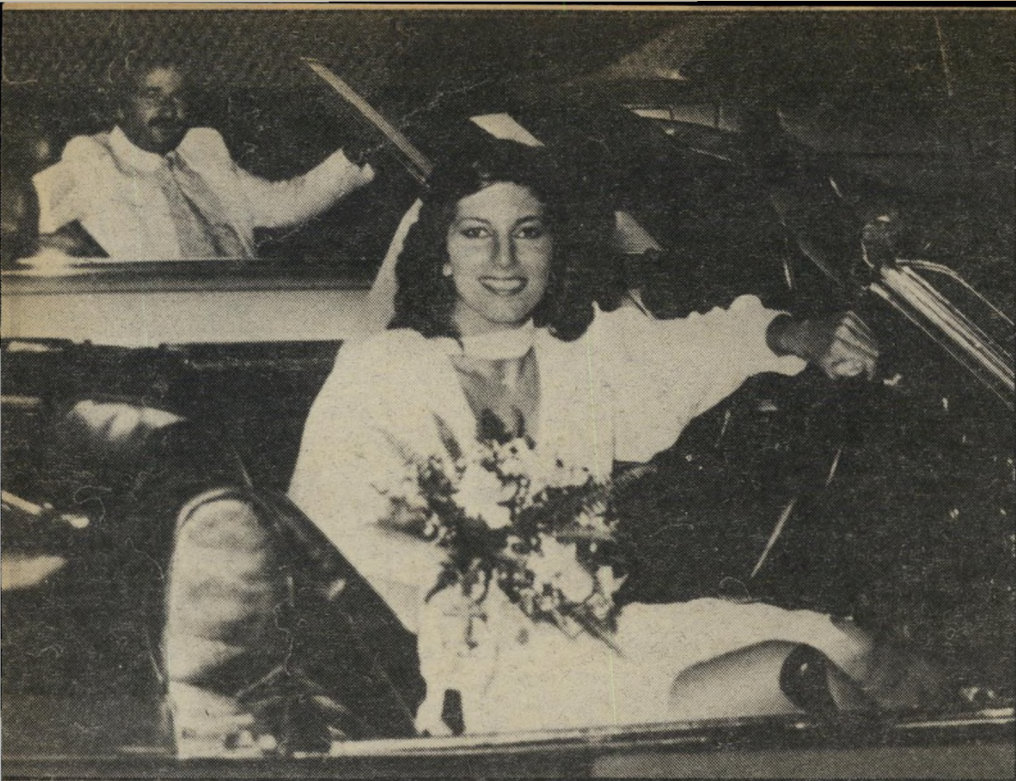

תהפוכות רבות בחייו — הוא היה ונר ואסיד, מתאגרף ומרגל, קיבוצניק הוא מתכוון לחלק העיקרי של חייו

מילחמת העצמאות למיבצע קרש. עוד בהיותי בקיבוץ הכרתי נערה מצ'ילי, שהגיעה בעליית-הנוער — אליזבת מרטינז. כשהשתחררתי, נישאנו. נישור אינו נמשכו 15 שנים, וממנה יש לי שני ילדים. בת ובן."

"והקמתם כיהוד מיסעדות?"
"איזה מיסעדות! כשהשתחררתי החלטתי. אומנם, לעסוק במיסעדות. ידעתי שנושא האוכל הולך תמיד טוב. ידעתי גם שאם אעבור שמונה שעות ביום, אכזבו בתומן את הכל, כי לחיות טוב תמיד ידעתי. לעשות משהו בתל-אביב לא היה לי שום צ'אנס. לכן החלטתי לפתוח מיסעדה בבאר-שבע. המיסעדה, בשם צפרא. היתה בשותפות עם חברים. הגשנו אוכל איטלקי וצרפתי. הבאנו גם אמנים כמו יפה ירקוני, צרוק סביר ועליוה קאשי. המיסעדה לא תמיד הלכה טוב. כמשך

"וההצלחה האירה תמיד פנים?"
"לא. למדתי במשך הזמן שאחת מכל שלוש מיסעדות שאני פותח מצליחה מאוד, אחת רגילה ואחת מפסידה ממש, ושצריך להיפטר ממנה או לתת אותה במתנה. אייפשו לעשות מיסעדות טובות ומצליחות בלבד. אומנם, אם בעל ואשה מנהלים

שני "מרצדסים" אשתו השנייה של
מנפרד סילביה, במרצדס הגיעה לתחנתם. שנערכה לפני ארבע שנים. במרצדס

אדומה, כשמנפרד נוסע אחריה. במרצדס לבנה. אומר עליה בעלה מנפרד: "היא כמו נערת-כפר פשוטה וביישנית מצרפת, וזה מה שאני אוהב אצלה."

ששוכבות בקאן על החוף לא מעניינות אותי בכלל. כשאני עם אשה, אני הוא שמרגיש מנוצל, כי בסך-הכל אני מתאמץ מאוד מבחינה פיסיית. חשוב לי מאוד שהאשה תיהנה. היכן, אס'כנ, הניצול עליידי הגבר?"

"מעניין?"
"ב-1976, כשכבר היו לי 52 מיסעדות בהמבורג וסביכותיה, נעצרתי באחד הבקרים בטענה שלא כל הכספים במיסעדות עברו דרך הקופות. כשנעצרתי הייתי האדם הכי פופולרי בצפון גרמניה. עשו לי מישפט-ראווה כדי להפחיד אחרים."

"ישבתי בכלא 22 חודשים, בתנאים (המשך בעמוד 54)

לא חילקתי יהלומים. זה כאילו לתת אתנן לבחורה. כשרוצים לעשות רושם, מוטב לקחת אותה לטייל בדרום אמריקה. לא איכפת לי לתת לבחורה כל דבר, אך אני שונא כשמשנוררים ממני. ככלל השתדלתי לא לאכזב נשים, כי אני בכלל אוהב כשאנשים ונשים סביבי מאושרים, ולא איכפת לי לתת להם, כדי שאומנם ירגישו כך. לעולם לא ארכר על נשים שאינן ביליתי לילה או שבוע, ועם אלה שהייתי יותר, אשמור תמיד על קשר, אך לא אספר עליהן."

"איזה נשים הערפת?"
"אני אוהב נשים עצמאיות, נשים שמתאמצות כדי לחיות. לעומתן, נשים

בתצלום למעלה: דליה לביא (בכריעה). מאחורי שורת הנשים והתינוקות) בכפר באקוודור. שם בילה מנפרד בילדותו שש שנים בחברתם של האינדיאנים.

דליה והאינדיאנים
של מנפרד (מימין). היא הירבתה לנסוע עימו בעולם. היתה ידידתו

הקליינטים בשם הפרטי. עליו להבין שככל העולם, בכל המדינות יש מאה או אלף אנשים שהם השאור שבקיסה. בארץ קוראים להם כוהימה, בגרמניה קוראים להם שיקריה; הם אינם מבקשים הנחות או משהו, כל מה שהם רוצים זה שיכבדו אותם, ולקבל תשומת-לב מיוחדת."

"הקמת רק פיצריות?"
"לא. ייתכן שהייתי מצליח יותר אילו הייתי ממשיך רק בסיגנון מסויים של מיסעדה. אך אותי זה שיעם. אני אוהב לנסות דברים חדשים. זה חלק מהאתגר. לכן פתחתי עסקים בכל מיני כיוונים. אך עם ההצלחה החלו קשיים בחייהנישואין. אליזבת ביקשה גט. היו לה בעיות של קינאה, עשתה סצינות נראות, עד שנאלצנו להיפרד." ואז התחלת להשתולל?"

"אז רואה — על צווארי תלוי פיסלון-תליון, יצק אותו פסל צרפתי ידוע — דאזר — המלמד פיסול בסורבון. הוא יצק את התליון מכל המזכרות ומתנות-יהודב שקיבלתי מידידות. כך אני מרגיש וחש את כולן. על גופי."

"הייתי יודי של כמה זמרות גרמניות, ביניהן דליה לביא. אף פעם

מיסעדה כיהוד, לא יתכן שלא יצליחו, אך אני חייב לסמוך על מנהלים, וכ-60% מההצלחה תלויה בהם. מנהל טוב צריך להכיר את

שנה נאלצתי לעבוד גם במפעלי ים המלח כמסגר, כדי לתמוך בעסק, ולבסוף אומנם נחלצנו מהקשיים." והתחנה הבאה?"

כל פעם אחרת
כך נראה תמיד בחברת נשים נאות (בתצלום מימין, דליה לביא). ההעדפה של כך: "אני אוהב נשים עצמאיות!" חשוב לו מאוד שהאשה תיהנה.

בנים ונכדים
"החולשה שלי הם הילדים." אומר מנפרד. למעלה: בנו איתן, בן ה-24, עם אחיו הצעיר, שנולד מנישואיו השניים של מנפרד. למטה: בנו של מנפרד בחברת נכדו.

